

τρέχει και ἂν φέρει χαροποιόν τινα ἀγγελίαν. Ὁ δέ, χαίρει ἄμφω, ἀνεφώνησε πρὸς αὐτούς, ὃ καλὴ ξυνωρίς

Τριεφῶν. Τίς ἡ σπουδή; ἀσθμαίνεις γὰρ ἐπὶ πολὺ. Μῶν τε καινὸν πέπρακται ;
 Κλεόλαος. Πέπτωκεν ὄφρυς ἡ πάλαι βοιωμένη Περσῶν
 και Σοῦσα κλεινὸν ἄστν.
 Πέσει δ' ἔτι γε πᾶσα χθὼν Ἀραβίας,
 χειρὶ κρατούντος εὐσθενωτάτῳ κράτει.
 Κριτίας. Τοῦτ' ἐκεῖνο, ὡς
 ἀεὶ τὸ θεῖον οὐκ ἀμελεῖ τῶν ἀγαθῶν,
 ἀλλ' αὔξει, ἄγον ἐπὶ τὰ κρείττονα.

Ἡμεῖς δέ, ὃ Τριεφῶν, τὰ κάλλιστα εὐρηκότες ἐσμέν. Ἐδυσχέρανον γὰρ ἐν τῇ ἀποβιώσει τί τοῖς τέκνοις καταλιπεῖν ἐπὶ ταῖς διαθήκαις. Οἶδας γὰρ τὴν ἐμὴν πενίαν, ὡς ἐγὼ τὰ σά. Τοῦτο ἀρκεῖ τοῖς παισίν, αἱ ἡμέραι τοῦ αὐτοκράτορος· πλοῦτος γὰρ ἡμᾶς οὐκ ἐκλείψει, και ἔθνος ἡμᾶς οὐ καταπτοήσει.

Τριεφῶν. Κἀγώ, ὃ Κριτία, ταῦτα καταλείπω τοῖς τέκνοις, ὡς ἴδωσι Βαβυλῶνα ὀλλυμένην, Αἴγυπτον δουλουμένην, τὰ τῶν Περσῶν τέκνα δούλειον ἡμαρ ἄγοντα, τὰς ἐκδρομάς τῶν Σκυθῶν πανομένης, εἴτ' οὖν και ἀνακοπτομένης. Ἡμεῖς δέ τὸνβὲν Ἀθήναις Ἄγνωστον ἐφευρόντες και προσκυνήσαντες, χεῖρας εἰς οὐρανὸν ἐκτείναντες, τούτῳ εὐχαριστήσωμεν, ὡς καταξιωθέντες τοιούτου κράτους ὑπήκοοι γενέσθαι· τοὺς δέ λοιποὺς ληρεῖν ἐάσωμεν, ἀρκεσθέντες ὑπὲρ αὐτῶν εἰπεῖν τό «ῤ. φροντίς Ἰπποκλείδῃ», κατὰ τὴν παροιμίαν».

Τοιαύτη ἦτο ἐν Κωνσταντινουπόλει ἡ κατάστασις τῆς κοινῆς γνώμης, ὅτε περὶ τὰ μέσα τοῦ Νοεμβρίου 969 ἔφθασεν αὐτόθι ἡ περὶ τῆς ἀλώσεως τῆς Ἀντιοχείας εὐφρόσυνος ἀγγελία, ἦν πρῶτος ὁ Κλεόλαος ἔδωκεν εἰς τοὺς δύο φίλους. Οἱ μὲν κωλοὶ κάγαθοὶ πολῖται ἔχαιρον ἐπὶ τοῖς κατορθώμασι τοῦ αὐτοκράτορος και ἤλπιζον ἔτι μείζονα παρ' αὐτοῦ ἔργα, οἱ δὲ μοναχοὶ και πολλοὶ τῶν ἱερωμένων, και τῶν πολιτευομένων δὲ οὐκ ὀλίγοι δυσηρεστημένοι ὄντες, οἱ μὲν πρῶτοι διὰ τὴν ἀπαγόρευσην τῶν ἀφιερωμάτων, οἱ δὲ λοιποὶ διὰ τὰς εὐλόγους τοῦ βασιλέως οικονομίας, ὑπέσκαπτον ἀδιακόπως τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ, διαδίδοντες ψευδεῖς φήμας και μαντείας ἀνυποστάτους και ὑποσχέσεις παραλόγους. Ὁ Νικηφόρος ἦτο ἀνθρωπος συντετός και γενναῖος· ἀλλά, ὅσῳ ἔξοχος και ἂν ἦτο, δὲν διέφυγεν, ὡς φαίνεται, τὴν ἐπίδρασην τῆς κατ' ἐκεῖνο τοῦ χρόνου τοσοῦτον ἐπικρατησάσης δεισδαιμονίας. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς δυσारेσκειας ἦν ἐπροξένουν εἰς τοὺς πολλοὺς τὰ τε πρὸ μικροῦ ὑπομνησθέντα εἰς τὸν ἀναγνώστην γεγονότα και τὰ πρότερον ἱστορηθέντα περὶ τῆς φιλαργυρίας τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Λέοντος, και περὶ τινῶν ἐκ τύχης ἐν Κωνσταντινουπόλει συμβάντων ἀτυχημάτων, διεφημίσθη πρὸς Διετίας προφητεία τις εἴτε ἀστρολόγου εἴτε μοναχοῦ, ὅτι ὁ Νικηφόρος ἐμελλε νὰ καταλύσῃ τὸν βίον παρὰ τὴν βασιλείον ἐστίαν ὑπὸ οἰκείων φονευόμενος. Ἐκεῖνος δὲ φοβηθεὶς τὸν χρησμὸν τοῦτον κατεσκεύασε περίξ τῶν ἀνακτόρων ἀπὸ τῆς παραλίας τοῦ Κερατίου κόλπου μέχρι τῆς παρὰ τὴν Προποντίδα παραλίας τεῖχος ὑψηλὸν και ὀχυρόν, ἀσφαλείας οὕτως, ὡς ἐνόμισε, τὴν βασιλείον ἐστίαν. Ταῦτα λέγει ὁ σύγχρονος Λέων ὁ Διάκονος. Οἱ δὲ μεταγενέστεροι προσθέτουσιν ὅτι, κατασκευαζομένου τοῦ τεῖχους τούτου, ἠκούσθη ἀπὸ θαλάσσης ἐν μιᾷ τῶν νυκτῶν φωνὴ βοῶσα, «ἂ βασιλεῦ, ὑψοῖς τὰ τεῖχη, κἂν μέχρι πόλου φθάσης, ἐνδον τὸ κακόν, εὐάλωτος ἡ πόλις»· και ὅτι ἐπὶ πολὺ ἀναζητηθεὶς ὁ τοῦτο εἰπὼν δὲν ἀνευρέθη. Και ταῦτα μὲν ἐπειδή, ὡς πρὸς τὸ κυριώτατον τοῦλάχιστον